

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКА СТОРІНКА

Це все - життя

Небо. Сонце. Вітер. Море.
Пастухи. Отари. Гори.
Височини. Низовини.
Ріки. Луки. Україна.
Щастя. Радість. Сміх. Надія.
Віра і любов, і мрія.
Сила. Ніжність - два мости.
Погляд. Вечір. Літо. Ти...
Горе. Жаль. Біда. Образа.
Сльози. Юність. Сум. Відраза.
Зустріч. Прощення. Прощання.
Дотик. Ненависть. Кохання.
Дружба і самотність. Тихо.
Біль. Політ. Падіння. Лихо.
Невідомість. Почуття.
Сон. Реальність. Це - життя.

Ірина БОРЕЦЬКА

С. Івниця

Мамина сорочка

Достану я сорочку білу,
Вдягну її на свята,
Хоч вже від мене відлетіли
Один по одному літа.
А вишивала її ненька
Як я вже дівкою була,
Вели дівчата під рученьки
Мене у заміж із села.
Свистала в вікна завірюха,
Мороз кував тверді льоди...
Вели дівчата до свекрухи,
В чужую хату назавжди.
Щорік над хатою кружляли
Лебідка з лебедем удвох.
Їх, мабуть, доля повинчала,
Як нас колись з тобою Бог!
Навчилась все в житті прощати
І на землі лишати слід,
Сорочку мамину вдягати,
Немов калина - білий цвіт!

Галина ОГОРОДНІКОВА

с. Бровки Перші

Батькове чекання

ОБРАЗОК

Дмитро сидів біля широкого вікна, спостерігав, як господарюють сусіди і тяжко зітхав. Ще зовсім недавно він був повен сил і енергії, із задоволенням порався у своїй садибі, ходив на роботу. Та підступна хвороба зненацька позбавила всього: роботи, насолоди від неї, водійського керма. Навіть думки своєї висловити він не міг - все не ті слова потрапляли на язик.

Отож мовчки дивився у вікно, найчастіше у те, що від центру міста - там жив зі своєю сім'єю його син. Скільки разів батько подумки розмовляв з ним, кликав свою кровинку. Так хотілося хоч словом перекинутись, глянути у рідні очі...

Але проходили дні за днями, вони спліталися в роки, а думки, видно, так і не долітали до синового серця. Не защемило воно, не відізналося. Поруч з Дмитром - мобілка, та і вона не озивається синовим голосом. Як колись, так і сьогодні.

І тихо-тихо капають скупі чоловічі сльози на мовчазний байдужий телефон.

Галина ПОЛІЩУК

Гумореска

ОЦЕ ТАК БІЗНЕС!

Недавно землячка зустрів -
Успішного й «крутого»,
Хвалився,
Як вправно розкрутився,
І це, мовляв, надовго. Зізнався:
- Мій бізнес нелегкий,
Бо дуже хитра штука,
Та я мізками покрутив -
Пішло «бабло» у руки.
За безцінь крейду я дістав -
Таблетки сам готую
Й практично від усіх хвороб

Тепер людей лікую.
Таблетки ці, мов золоті,
Впливають різнобічно,
Та особлива цінність їх
У силі потойбічній.
Якщо вже хворий не помер,
То, значить, буде жити,
Отож від бізнесу тепер
Навар маю великий.
Проте в «крутилка» не став
Я бізнесу учитись -
Може, таблетки ці йому
Ще можуть знадобитись.

Людмила ЗАРУДЯНА

с. Стара Котельня

Володимир ХОМЕНКО - лікар за фахом, літератор за покликанням - видав чергову збірку новел «Берег любові». До неї увійшли 12 високохудожніх творів, а в них - історія життя, долі близьких, знайомих, друзів, просто хороших людей, з якими автору доводилося спілкуватися - найчастіше комусь допомагати (він же лікар та ще й неабиякий), комусь щиро співчувати, бо долі не зміниш - ні своєї, ні чужої. Є у Володимира Андрійовича історичні нариси, є багато задумів і сюжетів для майбутніх публікацій. Усе написано з любов'ю до людей, навіть негативні образи виведені в новелах у своєрідному стилі, щоб не образити людську гідність (хто в житті не помиляється). А щодо художньої майстерності, то у Володимира Андрійовича можуть повчитися не лише літератори-початківці.

Пропонуємо вашій увазі одне з оповідань збірки.

Кагарашки

летять до вуликів, що причаїлись неподалік.

- Як гарно, тихо і спокійно тут у вас, - задумливо вдивляючись у цю красу, мовила онука.

- Ти хоч ложку в борщ умочи і пампушку надкуси, бо зараз прийде баба і закіниться цей спокій.

Дійсно, тут же з подвір'я донісся довгими роками вироблений вчительський голос, який примушував мовчати цілий клас, - і нам не залишалось ніяких шансів.

- Ну що, поїли?! Готуйтеся - зараз несуть вареники.

Чи то безпеліційний тон, чи повага до баби, а, можливо, голод, заставили дівчину взятися за ложку й виделку.

- Ой, яка ти в мене розумниця, ой, молодець, - пригорнула до себе онуку Маріка, поставивши на стіл полив'яну тарілку з варениками, що купались у сметані, між якими рум'яними щічками всіміхались невеличкі шкварочки.

Агата також якось по-дитячому пригорнулася до неї, і, як колись, в далекому дитинстві, на коротку мить стали вони для мене одним цілим.

- Скільки ж це років минуло? - майнула думка. - Зараз їй 20. Так, близько 19 років тому вона вперше прийшла до нас і своєю безпосередністю, якимось не дитячим розумінням цього світу внесла живий, світлий промінь у наше одноманітне життя, в яке уже поволі стала входити старість.

Перші роки вона часто приїжджала до нас. І тоді ми жили одним лише чеканням, час ніби зу-

пнявся для нас: коли вона була з нами, життя текло в інших вимірах, ми ставали ніби молодшими, здавалось, тягар прожитих років падав з плечей, серце і душа наповнювались добрим, ніжним світлом, яке хотілось віддати їй.

Можливо, доля таким чином компенсувала ту ніжність і любов, яку ми не змогли дати своїм синам, бо були молодими і жили в інший час, де на першому місці була робота та зовсім другорядні, як на сьогодні, проблеми. Тоді здавалось, що молодість ніколи не залишить нас, і все, що ми прожили не так учора, завтра проживемо так, як потрібно. Нам здавалось, що ми пишемо чернетку свого життя, а прийде час - і проживемо життя заново, начисто...

- Агата, бери ще вареник! Кому я сказала?! - повернула мене з мандрів у минуле Маріка.

- Ну, баба, я вже поїла. Я не звикла так багато їсти.

- Я не знаю, до чого ти звикла там у своїх Голландіях, можливо, у них, крім тюльпанів, нічого і немає - того й ходять худі, як тришки, а в мене ти будеш їсти все, - безпеліційно мовила дружина і покляла їй на тарілку ще один вареник.

- Майє Іванівно, Майє Іванівно, - почувся із-за тину голос сусідки, - візьміть ось молоко.

- Дивіться мені тут, - мовила баба і пішла до хвіртки.

- Ну, це тебе Алла з молоком і врятувала, - мовив, забираючи з її тарілки вареник, - але пироги з молоком уже мусиш осилити.

(Далі буде)

Вітаємо!

8 листопада святкує свій день народження дорога матуся, бабуся та прабабуся **КОСТЕЦЬКА Феля Антонівна** з Андрушівки.
Матусю рідненька, голубко сиза, Ти в нас єдина, кохана і мила. Нам радість велика тебе привітати, Добра й довголіття тобі побажати. Хай Бог милосердний з високого неба Дарує всього, чого тобі треба, А Матінка Божа - Цариця Свята, Дарує щасливі і довгі літа.

З повагою і любов'ю дочка, сини, невістки, онуки і правнуки

Зі славним ювілеєм щиро вітаємо нашу колегу **СОКОЛЬЧУК Галину Миколаївну** із Старої Котельні.

Бажаємо миру і світлої долі, Запалу, енергії, сили доволі, Творчого вогнику, віри й наснаги, Щедрості серця, людської поваги. На довгих стежках Вашої ниви Будьте завжди Ви здорові й щасливі.

З повагою колеги - завідувачі ДНЗ району

Любові вистачило на цілий вік

За вікном - гарна, сонячна осінь. Ось у таку чарівну пору поєднали свої серця дві рідні мені людини - мої батьки Павло Григорович та Галина Іванівна Білявські. Народились і виростили вони в селі Мінківці. Мама майже не пам'ятає свого батька, який пішов на війну і не повернувся - так і жили вони удвох із мамою Надією, працювали у рідному селі. Синьоока сільська красуня не мріяла про великі досягнення, про красивих, заможних женихів. «Я сирота і це не для мене», - за таким правилом і жила. Але право мріяти про щастя мають всі. Галина, як і її ровесниці, шукала його у бузковому цвітві - ворожили так колись дівчата. Знайдеш п'ять пелюсточок - щастя. Падають додолу квітка за квіткою, а бажаного знахідки немає. «Ось я - твоє щастя», - хтось торкнувся легенького дівочого плеча. Озирнувшись, Галина побачила молодого, з кучерявим чубом сільського хлопця Павла. Отой бузок і поєднав їх - восени справили весілля. Працювали у колгоспі: Галина спочатку дояркою, потім буряківницею, пізніше - в торгівлі, Павло - шофером. Самотужки збудували свій дім. Невдовзі на світ з'явилися дві доньки - я і моя сестра Валя. В нашій сім'ї завжди панували мир і спокій. Батьки зранку до ночі працювали і нам прищеплювали любов до праці, навчали доброти і справедливості, дали освіту, одружили, дідьдалися четверо онуків і два правнуки. А тепер з нетерпінням чекають всіх у гості. Надворі падає лист. У сільській хатині у грубці потріскує вогонь. За столом сидять дві маленькі сивочолі постаті, дивляться одне на одного. - Галю, будемо вечеряти? - Авжеж, Павлику. Я дивлюсь на дороги, милі серцю обличчя і по-доброму заздрю своїм батькам. Адже не кожен, проживши 55 років разом, може так ніжно і лагідно називати одне одного - ні про що не жаліючи, ні на що не нарікаючи. Живіть довго, будьте здорові і щасливі, мої рідні, і ще довго зігрівайте нас своїм теплом.

Любов ГВОЗДЕЦЬКА

м. Андрушівка

Запрошуємо

16 листопада о 9 год. ранку в с. Мінківці відбудеться зустріч архієрея, керуючого Житомирсько-Новоград-Волинською єпархією **Високопреосвященнішого архієпископа Никодима. Будуть здійснені чин освячення оновленого храму і по чину Божественна Літургії.** Запрошуємо всіх вірних чад Православної церкви на свято. **Настоятель приходу протоієрей Павло ГУЦАЛЮК і церковна громада с. Мінківці**

ВІЙСЬКОВА ЧАСТИНА А1912 запрошує на військову службу за контрактом

Мінімальне грошове забезпечення складає:

- з жовтня 2013 року - 2162 грн.
- з лютого 2014 року - 2471 грн.
- з травня 2014 року - 2780 грн.
- з серпня 2014 року - 3089 грн.

Соціальні виплати: грошова допомога на оздоровлення. Відпустка - 30 календарних днів. Безкоштовні обіди (або грошова компенсація за них). Забезпечення військовою формою одягу. Нормований робочий день (з 8.00 до 17.00 з перервою на обід 1 година). Безкоштовне навчання у вищих військових навчальних закладах. Передбачено переобладнання казарм під гуртожиток для військовослужбовців за контрактом.

Наша адреса: **Житомирська область, Андрушівський район, с. Новоівницьке; Житомирський район, с. Червоний Степок.** Контактні телефони: **(04136)5-63-79; (093)914-42-43; (096)407-30-07.**

Несприятливі дні в листопаді

11 - з 22.00 до 24.00.	26 - з 05.00 до 07.00.
16 - з 4.00 до 6.00.	28 - з 06.00 до 09.00.
17 - з 13.00 до 18.00.	30 - з 01.00 до 07.00.
23 - з 2.00 до 4.00.	

- А до їди така ж вередлива, як була і в дитинстві, - всіміхаючись чи то до себе, чи то до нас з Агатою, мовила Маріка.

- Ну баба, - внучка пригорнулася до неї, - я ж хочу покуштувати всього з цієї краси.

Дійсно, чого тільки не було на обідньому столі, який накрили на веранді в саду. Дізнавшись, що в гості до нас їде онука, дружина останні три дні тільки те й робила, що танцювала біля плити, час від часу вибігаючи в гастроном чи на базар - добре, що один і другий знаходяться неподалік, через дорогу. Дивлячись на її радісне і щасливе обличчя, я розумів, що вона не стільки за продуктами бігала туди, як за тим, щоб поділитись своєю радістю з подругами.

- Іжте, іжте, - мовила на ходу і побігла до хати.

Після того, як після довгих вагань вона все-таки наважилась і залишила школу, присвятила себе кулінарії і квітам. Ось і зараз ми сидимо, ніби в оазі, серед квіткового царства. Десятки метеликів безтурботно перелітають з квітки на квітку, ніжно торкаючись своїми крилами сонячних струн, напнутих в саду, і здається, що це вони створюють оту казкову, тиху музику літнього дня.

Поважно, по-господарськи оглядають кожну квітку бджоли, зрідка з докором поглядаючи в бік легковажних метеликів, і поволі